

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **Pematex, s. r. o.**, IČ 635 04 910
sídlem Kraslická 11, 357 03 Svatava
zastoupená advokátkou JUDr. Janou Naxerovou
sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2019, č. j. 2464/2019-900000-311,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2019, č. j. 2464/2019-900000-311, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí – dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 23. 11. 2017, č. j. 44473-15/2017-540000-51, jímž bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno konečné antidumpingové clo ve výši 622 180 Kč, a to ze zboží propuštěného do celního režimu volného oběhu rozhodnutím v celním řízení ev. č. MRN 14CZ51000015KR25E9 ze dne 22. 9. 2014 (dále jen „JSD“)

II.

Žaloba

2. Podanou žalobou žalobkyně brojila především proti nezákonnému a nesprávnému postupu správních orgánů obou stupňů. Zásah do svých práv žalobkyně přitom spatřovala mj. v tom, že rozhodnutí celních orgánů jsou v rozporu s platným právem, ustálenou praxí celních orgánů i judikaturou dovozenými právními názory, a zejména mezinárodním právem. Odůvodnění napadených rozhodnutí je rovněž zcela nepřezkoumatelné a neúplné, pokud jde o vypořádání se s námitkami žalobkyně uplatněnými v řízení, a z toho důvodu je nutno tato rozhodnutí považovat za nezákonná.
3. Dále žalobkyně uvedla, že Celní úřad pro Karlovarský kraj obdržel informace z vyšetřovatelských misí OLAF v Tchaj-wanu, uskutečněných v roce 2015, které obsahují výslovné upozornění, že zjištění se týkají zásilek dovezených do EU před více než třemi lety a celní správy členských zemí je mají využít pouze za předpokladu, že by byly splněny specifické podmínky pro prolomení prekluzivní lhůty. Na základě uvedeného podnětu zahájil celní úřad u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží, a to ačkoli neoznačil jedinou objektivní skutečnost a nepředložil jediný důkaz svědčící o splnění zákonných podmínek pro prolomení prekluzivní lhůty a dále navzdory tomu, že kontrolovaná osoba ve svém vyjádření upozornila na rozhodnutí nadřízeného Generálního ředitelství cel, v němž bylo ve srovnatelném případě a za stejných podmínek prolomení prekluze označeno za nepřipustné. Celní úřad tak doměřil napadenými rozhodnutími celní dluh ze zboží propuštěného do volného oběhu v rozporu s principy a zásadami předvídatelnosti rozhodování orgánů státní správy.
4. Žalobkyně dále namítala, že v případě prolomení prekluzivních lhůt je důkazní břemeno na dotčeném celním úřadu nikoli na daňovém subjektu, oproti tvrzení daňového subjektu při prokazování skutečností uvedených v celních dokumentech a formuláři, jak je to v případě kdy daňový subjekt musí ustát svá tvrzení v rámci doměření či zjištění daně. Zde bylo dle žalobkyně třeba poukázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 2 Ca 235/2003, který se v dané věci zabýval prekluzí celního dluhu a povinností celních orgánů přihlížet k ní z úřední povinnosti. Žalobkyně rovněž odkazovala na závěry učiněné v rozhodnutí Krajského ředitelství v Praze, SKPV, odbor hospodářské kriminality, 7 oddělení, č. j. KRPA-22947-91/TČ-2015-000097, které se zabývalo problematikou protiprávnosti jednání daňového subjektu v případě antidumpingu, které bylo posuzováno z podnětu celních úřadů orgány činnými v trestním řízení. V dotčeném případě bylo trestní řízení odloženo. Informace a stanovisko orgánu Policie ČR bylo celnímu orgánu jako oznamovateli předáno a známo. V trestním řízení vystupovala na straně podezřelého i žalobkyně. Je tedy velice závažující a protichůdné stanovisko celního orgánu v napadených rozhodnutích, kde v rámci snahy o prolomení prekluzivní lhůty i přes jemu známé zmiňované stanovisko, ve stejné kauzální věci, tvrdí, že se žalobkyně mohla či se dokonce dopustila trestného činu. Jak vyplývá ze spisového materiálu, celní orgán, nezjistil jiné skutečnosti (vyjma jiných čísel celních deklarací, časových údajů atd.), jež by mohly zakládat předpoklad o jiném meritorním rozhodnutí v dané věci, pokud by byla postoupena Policií ČR. Pokud tedy orgán činný v trestním řízení vycházel ze stejného právního předpisu, který měl být at' úmyslným či nedbalostním jednáním žalobkyně dle celního orgánu porušen, nemůže dojít k jinému než totožnému názoru, tzn., že nedošlo ze strany žalobkyně k protiprávnímu jednání.

5. Postoj celního orgánu je tak podle žalobkyně zcela protiprávní a svévolný a je zde tedy na místě zvážit i případnou žalobu na ochranu dobrého jména žalobkyně. Zcela v rozporu s objektivní skutečností, je žalobkyně podrobována sankci ve formě prolomení prekluzivní lhůty, za údajně jednaní naplňující znaky trestného činu, a to bez dalšího. Taková úvaha ve světle výše uvedených skutečností, nemůže obstát v rámci právního systému a státu.
6. Dále se žalobkyně v podané žalobě podrobně zabývala lhůtou pro oznámení celního dluhu daňovému subjektu a podmínkami prolomení této prekluzivní lhůty, resp. možností jejího prodloužení ze tří až na deset let. V souvislosti s tím odkazovala především na znění čl. 103 celního kodexu, na § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona (dopadající dle žalobkyně na posuzovaná celní rozhodnutí správních orgánů obou stupňů) a na § 23 zákona č. 242/2016 Sb., celního zákona. Žalobkyně se dále věnovala podmínkám, za jakých může celní úřad postupovat dle shora uvedených ustanovení. Uvedla, že co do procesních otázek, je celní řízení podrobena platným právním předpisům ke dni zahájení řízení o dodatečném vyměření antidumpingového cla a ke dni vydání rozhodnutí o vyměření takového cla, tzn. v dotčeném případě se na daný případ vztahují platné právní předpisy v roce 2017 (celní kodex, celní zákon, daňový řád a platná judikatura). Co do hmotněprávních otázek, je celní řízení podrobena platným právním předpisům ke dni vzniku povinnosti řádně zapsat do evidence, vyměřit a uhradit s výjimkou kdy současná právní úprava je pro daňový subjekt příznivější. Zde je podle žalobkyně nutné aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny práv a svobod ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to např. rozsudkem NSS ze dne 16. 12. 2015, 4 Afs 210/2014 - 70. Toto je nutno aplikovat i na daňová řízení. Dále žalobkyně konstatovala, že prekluzivní lhůtou v celním zákoně se obsáhle zabýval NSS i ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105 publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1837/2009 Sb. NSS. Žalobkyně poukazovala i na rozsudek Soudního dvora EU, resp. v dané době Evropského soudního dvora, ze dne 23. 2. 2006, Molenbergatie NV, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, body 39 až 41 a na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007-161, publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1542/2008 Sb. NSS. Jednotlivé kroky celního úřadu a podřízenost platným právním předpisům jako lex generalis jsou poté podřízeny ustanovení § 3 zákona č. 242/2016 Sb., celního zákona, ve kterém se explicitně stanoví, jaké předpisy se použijí pro jednotlivé dílčí oblasti právní úpravy.
7. Aplikace speciální prekluzivní lhůty 10 let v projednávané věci, by podle žalobkyně byla možná, pokud by celní dluh vznikl v době propuštění zboží jako následek zapříčiněný předchozím trestným činem (jednáním, či skutkem, a to uskutečněným opomenutím či úmyslem), který by v době jeho spáchání mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení. Úsudek o tom, zda jednání určité osoby má znaky trestného činu, je ve své podstatě úsudkem o tom, zda určitá osoba svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty trestného činu uvedeného, a tedy - důsledně vzato - úsudkem o tom, zda určitá osoba spáchala trestný čin. Jak je uváděno výše, touto otázkou se již zabývaly orgány činné v trestním řízení, které konstatovaly, že: *„V daném případě bylo antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky stanoveno Nařízením (ES) č. 91/2009, publikovaným v Úředním věstníku EU dne 31. 1. 2009 pod L 29. jak už stojí výše, prováděcí nařízení Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26.2. 2016, publikované v Úředním věstníku EU dne 27. 2. 2016 pod L 52/24 toto nařízená o uvalení konečného antidumpingového cla na předmětné kovové spojovací prostředky, viz článek 1 nařízení, s účinností od 27. 2. 2016 (čl. 3 nařízení), pro neslučitelnost celní bariéry s antidumpingovou dohodou GATT z roku 1994, eliminovalo. Je tedy zřejmé, že mimotrestní norma, tj. příslušný celní předpis, který spoluploří hmotný obsah skutkové podstaty dle § 240 tr. Zákoníku, v současnosti nestanoví jako zakázaný dovoz předmětného zboží z Číny, jinými slovy, trestní právo nepovažuje takové jednání za trestné. V současnosti tak nebudou vůbec naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 240, pokud by se předmětného jednání nyní někdo dopustil. Pokud jde o zpětné účinky tohoto faktu na danou kauzu, platí ust. § 2 odst. 1 tr. zákoníku, že sice se trestnost činu posuzuje podle zákonných podmínek platících v době spáchání činu, ovšem pokud to je pro pachatele příznivější, posoudí se trestnost dle zákona pozdějšího.“*

8. Žalobkyně dále uvedla, že celní úřad pro prolomení prekluzivní lhůty, musí řešit otázku protiprávnosti jednání daňového subjektu jako předběžnou otázku v rámci prověřování spáchání trestných činů daňových. S ohledem na skutečnost, že celní úřad má zákonem uloženou povinnost k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti, nemohl by bez vyřešení této předběžné otázky dané vyměřovací řízení zahájit či v něm pokračovat. Pokud by se správce daně rozhodl řešit předběžnou otázku sám, nenahrazuje sice příslušné řízení o ní, včetně zjišťování skutkového stavu, nicméně jeho vlastní úvaha musí být v meritorním rozhodnutí dostatečně podrobně popsána a odůvodněna, aby byla přezkoumatelná, a to zejména z pohledu, zda použité správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí a nedošlo k libovůli. Ustanovení § 99 odst. 2 poté omezuje okruh otázek o kterých může celní úřad rozhodovat sám v rámci řešení předběžné otázky. Zákaz vlastního úsudku správce daně platí pro věci deliktní a věci statusové. Jde v první řadě o otázku viny, tedy případy, kdy rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci konstatuje pozitivně, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, který je postihován podle zvláštních předpisů a kdo je jeho pachatelem. Žalobkyně byla přesvědčena, že správce daně – celní orgán si nemůže svévolně učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu, zvláště za situace, kdy v dotčené věci je mu znám postoj orgánů činných v trestním řízení, tzn. postoj, že trestný čin nebyl spáchán. Úsudek o tom, zda jednání určité osoby má znaky trestného činu, je ve své podstatě úsudkem o tom, zda určitá osoba svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty trestného činu uvedeného v trestním zákoně, a tedy - důsledně vzato - úsudkem o tom, zda určitá osoba spáchala trestný čin. Takovou otázku je však oprávněn posoudit pouze soud v rámci rozhodování o vině a trestu za trestné činy, k němuž je výlučně povolán ústavními předpisy (srov. čl. 90 Úst a čl. 40 odst. 1 LPS). Ustanovení týkající se prekluze proto může být celními orgány uplatněno pouze tehdy, je-li pravomocným rozhodnutím soudu rozhodnuto o tom, že určitá osoba je vinna trestným činem, a je-li zároveň prokázáno, že v důsledku tohoto jednání nemohla být příslušná částka cla vyměřena a zapsána do evidence. Nebylo-li rozhodnutí soudu o vině za trestný čin vydáno a má-li celní orgán za to, že jednání, v důsledku něhož nemohla být příslušná částka vyměřena a zapsána do evidence, má znaky trestného činu, vyčká pravomocného skončení trestního řízení, bylo-li již zahájeno, popř. dá k jeho zahájení podnět (§ 8 odst. 1 věta druhá, § 158 trestního řádu), a rovněž vyčká výsledku tohoto řízení. Tříletou lhůtu pro oznámení celního dluhu nelze tudíž v tomto případě prolomit, neboť nejsou splněny zákonné podmínky, jak je uvedeno níže.
9. Žalobkyně pokračovala, že v projednávaném případě celní úřad odůvodnil prolomení prekluzivní lhůty konstatováním, „čímž naplnili skutkovou podstatu trestného činu Zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku“. Výsledkem této úvahy je závěr o vzniku celního dluhu jakožto následku zapříčiněného blíže neupřesněným činem, který by v době jeho spáchání mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení pro trestný čin. Tato obecná úvaha projevená celním úřadem ovšem dle žalobkyně neobsahuje konkrétní vymezení jednání opírající se o důkazy obsažené ve správním spise ani označení pachatele, natož specifikaci znaků, jakými byla naplněna skutková podstata trestného činu podle trestního zákoníku, uvedení skutečností konkrétně nasvědčujících vyžadované formě zavinění a odůvodnění příčinné souvislosti mezi činem a vznikem celního dluhu. V této souvislosti žalobkyně považovala za nezbytné odkázat na judikaturu Evropského soudního dvora, která stanoví, že je třeba v rámci rozhodnutí prokázat míru a aktivní činnost dotčeného daňového subjektu na daňovém podvodu a toto řádně odůvodnit. Jen skutečnost, že daňový subjekt je příjemcem plnění neopravňuje k domněnce, že byl účasten daňového podvodu páchaného třetí stranou. Taková úvaha by byla v rozporu se zásadami právních předpisů jak EU, tak vnitrostátními.
10. Dále žalobkyně konstatovala, že ačkoli skutečný původ zboží v Číně byl v případech zmapovaných zprávami z misí OLAF zastírán v četných případech, nešlo o náhodu. Četnost těchto případů a zjevné úmyslné podvodné jednání ze strany některých subjektů v Asii vůbec

nesouvisí s úmyslným zaviněním trestného činu zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku. Ve vztahu k zavinění tohoto trestného činu z takových skutečností nelze činit jakékoli závěry. Právě vzhledem k četnosti těchto případů dost možná nejpravděpodobnějším úmyslem (cílem) plošného zastírání skutečného původu zboží ze strany dotčených subjektů v Asii (vývozců zboží) vůči celé řadě příjemců zboží v členských státech EU totiž naopak mohlo být tyto příjemce zboží podvést. Jen pokud by příjemce zboží rozhodně skutečnosti znal a zboží by s nimi kupoval, anebo by byly prodeje jen fingované a vývozci zboží spolu s příjemcem zboží a deklarantem celních prohlášení by jako spolupachatelé dopravili zboží do EU za účelem dalšího prodeje a zkrácení antidumpingového cla při dovozu zboží, nebyl by na příjemci zboží páchan podvod, ale sám by jako pachatel nebo spolupachatel páchal trestný čin v souvislosti s úmyslným (vědomým) deklarováním nepravdivých údajů o zboží v celních řízeních, kterým by bylo úmyslně zkracováno antidumpingové clo. Konkrétně v případě podvodu vývozce zboží na příjemci zboží přímý úmysl vývozce zboží nezahrnuje sekundární a nikoli nutně nastalý čin – zkrácení antidumpingového cla v EU ve větším rozsahu. Skutek vývozce zboží je dokončen podvodem na příjemci zboží a dotčeným chráněným zájmem je zájem samotného příjemce zboží. Nemůže tedy jít o nepřímý úmysl spáchat trestný čin ve smyslu § 240 trestního zákoníku pro nedostatek příčinné souvislosti mezi jednáním a sekundárním „*následkem*“, neboť nepřímý úmysl je spojen s přímým úmyslem a směřuje k porušení či ohrožení totožného chráněného zájmu příjemce zboží. Činem tedy není v takovém případě zkrácení, ani nepřímým úmyslem pachatele skutku není zkrátit clo. Jde tedy o čin kvalifikovatelný jako podvod na příjemci zboží, nikoli jako zkrácení cla vůči orgánům EU, které je v čase pozdějším jiným samostatným činem zahrnujícím podání celního prohlášení a připojení dokladů v celním řízení ve styku s celními orgány EU, který má svůj subjekt (pachatele), své zavinění, svůj následek (zkrácení antidumpingového cla v EU ve větším rozsahu), i samostatný chráněný fiskální zájem EU na správném vyměření cla. Takový řetězený následný skutek dokonce není ani automatickým následkem předchozího skutku (podvodu), nemusí k němu vůbec dojít. Vývozce zboží tedy v takovém případě není pachatelem zkrácení cla, ale ani spolupachatelem či účastníkem na tomto trestném činu, když jeho vlastní „*pachatel*“ (příjemce zboží) byl jím předtím podveden, rozhodně skutečnosti nezná a chybí u něj zavinění (žádnou formu trestní součinnosti mezi nimi nelze dovodit). Podle žalobkyně je rovněž zcela zřejmé, že v takovém případě nemůže jít o skutek jediný, kdy by vývozce zboží jako nepřímý pachatel ve smyslu § 22 odst. 2 trestního zákoníku jen užil příjemce zboží (resp. deklaranta) jako „*živé nástroje*“ pro spáchání jediného činu (zkrácení cla), kterým by vývozce zboží dosáhl propuštění zboží v celním řízení do EU pro sebe a následný neoprávněný prospěch ze zkrácení antidumpingového cla (např. v důsledku dalšího prodeje zboží v EU) by získal sám (tj. že zkrácení cla by bylo cílem jeho činu). Z druhé strany platí, že celní dluh vznikne následkem primárního skutku zahrnujícího podání celního prohlášení a připojení dokladů v celním řízení s objektivně nepravdivými údaji a doklady o tchajwanském původu zboží, který však není způsobit zahájení trestního řízení, neboť úmyslnému zavinění ze strany deklaranta a příjemce zboží nic nesvědčí. Celní dluh naopak nevznikne následkem předchozího sekundárního skutku, kterým byl (mohl být) úmyslný (zaviněný) podvod vývozce zboží na příjemci zboží, v jehož důsledku se následně do celního řízení uvedeným primárním skutkem dostaly objektivně nepravdivé údaje a doklady o tchajwanském původu zboží, zde již zcela chybí příčinná souvislost. Primární skutek vedoucí ke vzniku celního dluhu je od sekundárního skutku oddělen, a ani nemusí nastat. Každý oddělený skutek má svého pachatele, své jednání, svůj následek. Chybí příčinná souvislost mezi sekundárním jednáním a primárním následkem. Následek primárního skutku není kryt zaviněním sekundárního skutku. Výlučnou příčinou vzniku celního dluhu je jen primární skutek, tedy jednání s některými znaky trestného činu zkrácení cla podáním celního prohlášení a připojením dokladů v celním řízení deklarantem (objektivně nepravdivé údaje a doklady). Součástí tohoto skutku není otázka původu nepravdivých údajů a nepravdivých dokladů, ani otázka jejich fiktivnosti či pravosti (rozhoduje jen objektivní nepravdivost). Nerozhoduje dále způsob nabytí těchto dokladů ani otázka jejich

začlenění do budoucích podkladů celního řízení.

11. Sekundární skutek (podvod vývozce zboží na příjemci zboží, nebo jiný podvod při přeprodeji zboží na Tchaj-wanu) tedy nejen nemůže být příčinou vzniku celního dluhu (chybí příčinná souvislost - „*v důsledku činu*“, „*v důsledku jednání*“) a nemůže tak osvědčit naplnění § 265 celního zákona, ale takovému osvědčení by bránily i další skutečnosti. Jde o úplnou neznalost tohoto případného skutku v jeho stěžejních rysech. Jde dále o pravděpodobnou nemožnost takové jednání kvalifikovat podle tuzemského trestního zákoníku s ohledem na místo spáchání takového podvodu mimo území ČR. Žalobkyně zde poukazovala na to, že ostatně smyslem speciální prekluzivní lhůty 10 let prolamující obecnou prekluzivní lhůtu 3 roky je zachování možnosti i dodatečně řízení řádně provést vůči celnímu dlužníkovi v případě, kdy při dovozu zboží vznikne jemu celní dluh v důsledku činu způsobitelného k zahájení trestního řízení, tedy zpravidla tam, kdy jsou v celním řízení rozhodné skutečnosti úmyslně zastírány (fingovány, neuvedeny apod.), celní orgány v důsledku takového úmyslného jednání mají ztíženou pozici a celní dlužník v celním řízení z takového jednání těží – získává prospěch v podobě zkráceného cla. Jejím smyslem naopak není z majetkové sféry celního dlužníka dodatečně v prodloužené lhůtě clo odčerpat vždy a za všech okolností, ukáže-li se, že bylo clo původně dlužno ze zákona a tedy že některé uvedené údaje jsou objektivně nepravdivé, byť by byly nesprávně deklarovány v důsledku nějakého úmyslného protiprávního jednání způsobeného na celním dlužníku a byť by tedy celní dlužník byl z tohoto jednání sám poškozeným; bylo-li by tomu tak, pak by zákonodárce bez dalších podmínek mohl na 10 let prodloužit rovnou lhůtu podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu.
12. Nelze tedy důvodně předpokládat, že cílem plošného zastírání původu zboží u dotčených zásilek bylo přímo obejítí antidumpingových opatření, a tedy dosažení zisku plynoucího ze zkrácení antidumpingového cla. Antidumpingové clo nemuselo být objektem (cílem) jednání pachatele, ale jen objektivním základem způsobujícím rozdíl na ceně téhož zboží při pravdivě a nepravdivě deklarovaném původu zboží, který umožnil zboží vůbec prodat či je prodat se ziskem, jehož by za nezastření původu nebylo dosaženo. I když byl celní úřad žalobcem upozorněn na rozhodnutí Generálního ředitelství cel, ve kterém byly popsány skutečnosti, které musí být v obdobných případech naplněny, aby mohlo dojít k prolomení prekluzivní lhůty, celní úřad na svém názoru setrval. Úvaha celního úřadu ohledně nepřímého úmyslu zahraničních subjektů zkrátit antidumpingové clo tak podle žalobkyně nutně působí spíše jako účelová fabulace, která má celnímu úřadu umožnit vybrat antidumpingové clo, na které by správně při zohlednění všech kritérií dosáhnout nemohl, neboť by nebyl oprávněn prekluzivní lhůtu prolomit. V právním státu je takový postup státního orgánu neakceptovatelný. Doměření dotčeného antidumpingového cla proto v tomto ohledu neobstojí, jeho důvody neosvědčují prolomení prekluzivní lhůty. Celní úřad nedoložil, že by dotčený čin důvodně nasvědčoval spáchání trestného činu podle § 240 trestního zákoníku, a že by tedy byl způsobilý k zahájení trestního řízení, neboť stěžejní obligatorní úmyslná subjektivní stránka tohoto trestného činu zůstala prosta jakéhokoli relevantního důvodu. Důkazy shromážděné celními orgány neobsahují žádné zjištění nasvědčující úmyslu zkrátit antidumpingové clo. Naopak zprávy z misí OLAF podporují prohlášení žalobkyně, že o skutečném čínském původu zboží nevěděla ani při uzavírání obchodu, ani při dovozu zboží
13. Žalobkyně dále v této souvislosti odkazovala na judikaturu k dané věci, a to rozhodnutí NSS ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105.
14. Rovněž žalobkyně namítala porušení principu legitimního očekávání. Prohlašovala, že při dovozním celním řízení jednala v dobré víře, postupovala zcela v souladu s celními předpisy a vycházela z údajů o zemi původu uvedených vývozci v obchodních a dopravních dokladech („*Country of origin: Tchajwan*“). Nemohla rozumně zjistit, zda některé spojovací prostředky byly vyrobeny v Číně, když dodavatelé sídlili na Tchaj-wanu, prokazatelně v těchto zemích vyráběli spojovací prostředky, účastnili se renomovaných veletrhů spojovacích prostředků konaných v

Evropě, nabízeli a označovali své zboží jako pocházející z Tchaj-wanu, odesílali je z těchto zemí a nezavdali jakoukoli příčinu k pochybnostem o původu dodaného zboží. Neexistují žádné okolnosti, které by svědčily o klamavém jednání společnosti žalobkyně. Tato se tudíž v podané žalobě dovolávala ochrany legitimního očekávání osoby povinné zaplatit clo, jmenovitě uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „*celní kodex Společenství*“), resp. článku 119 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „*celní kodex Unie*“). Žalobkyně poukazovala na to, že clo nelze dodatečně vyměřit, pokud nebylo vyměřeno následkem chyby na straně strany kompetentních (celních nebo jiných) orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

15. Žalobkyně vycházela při dovozním celním řízení z údajů o zemi původu v obchodních dokladech. Deklarované země původu byly bez jakýchkoli pochybností akceptovány dovozním celním úřadem u několika desítek zásilek dovážených během dlouhého období. České celní orgány ani orgány Komise nesdělily dovozcům žádným způsobem, že mají podezření na účelově nesprávnou deklaraci původu vývozci v Tchaj-wanu, a to ani v době, kdy do těchto zemí vysílaly své zástupce na kontrolní mise, jejichž cílem bylo existenci takového jednání zdokumentovat. Je-li od dovozců očekáváno, že vynaloží náležitou pečlivost, aby získali a deklarovali pravdivé informace a učinili vše, co lze rozumně očekávat k uvádění správných údajů o dováženém zboží, pak lze jistě od celních orgánů očekávat, že mají-li opodstatněné pochybnosti, nebudou několik let otálet a vyčkávat na závěrečné zprávy OLAF, ale učiní všechna opatření nezbytná pro odvrácení nebo alespoň pro minimalizaci škody způsobené opakovaným a dlouhodobým zastíráním skutečné země původu vývozci z dotčených zemí.
16. Ze zpráv OLAF vyplývá, že ve vývozních zemích byly k dispozici dokumenty, na jejichž základě lze doložit řetězec událostí potvrzující dovoz spojovacích prostředků z Číny a následný re-export do EU. Faktem tedy je, že kompetentní orgány EU a Tchaj-wanu během několika let liknavě přihlížely tomu, jak ve velkém množství případů dochází k nesprávné deklaraci země původu, což v konečném důsledku vedlo k nevybrání cla, aniž by podnikly jakékoli kroky, jimiž by zabránily v pokračování protiprávního jednání vývozců. Místo toho čekaly, až obdrží důkazy od OLAF, aby následně vybraly clo od oklamaných dovozců, před nimiž veškerá podezření tajily. Takový postup dle žalobkyně nelze označit jinak než selháním a chybou, jíž se tyto orgány dopustily svým pasivním chováním. Žalobkyně k tomu odkázala zejména na rozsudky Soudního dvora ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06, *Agrover Srl*, ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89, *Mecanarte* a ze dne 1. 4. 1993, ve věci *Hewlett Packard France*, C-250/91.
17. Ohledně dalších podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, resp. článku 119 celního kodexu Unie platí, že se jednalo o chybu, kterou osoba povinná zaplatit clo nemohla rozumně rozpoznat. Pro posouzení, zda chyba kompetentních orgánů byla rozumným způsobem zjistitelná osobou povinnou zaplatit clo, je třeba podle žalobkyně zejména vzít v úvahu povahu spáchané chyby a pečlivost, kterou osoba povinná zaplatit clo prokázala. Žalobkyně měla za to, že v souzené věci není sporu, že tchajwanský původ byl deklarován na základě údajů uvedených vývozci v obchodních a dopravních dokumentech. Nesprávnost deklarované země původu byla zjištěna až misí OLAF, která je nadána zcela jinými kompetencemi než obchodní firma, a k místnímu šetření využila vládní orgány vývozních zemí. Navzdory těmto kompetencím jí šetření a zdokumentování toků zboží trvalo několik let. Je tedy patrné, že žalobkyně nemohla v době dovozu rozumně zjistit, že doklady a osvědčení o původu byly vydány účelově nesprávně. Jednala v dobré víře, neboť jí při podání celního prohlášení ani následně nebyly známy okolnosti reexportu čínského zboží. Spojovací prostředky nakupovala od renomovaných společností, které se prezentovaly jako výrobci tohoto zboží a při sjednávání objednávek i při dodání zboží písemně potvrzovaly, že se jedná o zboží tchajwanského původu. Tímto způsobem zjevně oklamaly řadu evropských dovozců. Ze strany žalobkyně tak nedošlo ke klamavému jednání, ke skrývání ani zastírání informací. Žalobkyně jednala v dobré víře

a s náležitou pečlivostí. Neměla jakoukoli informaci o tom, že OLAF chystá rozsáhlá šetření v řadě zemí Asie, jejichž obchodní firmy a/nebo vládní orgány se podílely na obcházení antidumpingových opatření namířených proti dovozu spojovacích prostředků pocházejících z Číny. Dále žalobkyně uvedla, že mají-li celní orgány realizovat obchodně politická opatření a nikoli jen mechanicky plnit státní (evropskou) pokladnu, pak je stěžejí vysvětlitelné, že nečinně přihlížely obcházení antidumpingového opatření, aniž by učinily cokoli k ochraně výrobců spojovacích prostředků v EU před dovozy za údajně dumpingové ceny.

18. Pro úplnost žalobkyně uvedla, že dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení, předložila celním orgánům veškeré podklady a informace stanovené celními předpisy. Jestliže deklarant předkládá v dobré víře údaje, které jsou sice nepřesné nebo neúplné, ale jediné, které mohl rozumným způsobem znát nebo získat, musí být podmínka dodržování platných ustanovení týkajících se celního prohlášení považována za splněnou. V tomto směru lze podle žalobkyně odkázat na rozsudky Soudního dvora ze dne 23. května 1989, *Top Hit*, 378/87, a výše uvedený rozsudek ve věci *Mecanarte*. Z uvedených důvodů byla žalobkyně toho názoru, že za popsanych okolností je doměření cla neslučitelné se zásadou ochrany legitimního očekávání.
19. Závěrem žalobkyně pokládala za nezbytné uvést skutečnost, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dovolává právního předpisu, který sice platil v době propuštění zboží do volného oběhu, ale o němž bylo v době zahájení kontroly po propuštění zboží známo, že byl zrušen pro nezákonnost, resp. neslučitelnost s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika, potažmo Evropská unie vázána. Antidumpingové clo týkající se dovozu spojovacích prostředků pocházejících z Číny, bylo uloženo nařízením (ES) č. 91/2009 ve znění prováděcího nařízení (EU) č. 924/2012, a poté potvrzeno (prodlouženo) prováděcím nařízením (EU) 2015/519. Dne 18. ledna 2016 orgán pro řešení sporů Světové obchodní organizace (WTO) přijal zprávu odvolacího orgánu a zprávu odborné skupiny pro dodržování pravidel ve sporu „*Evropská společnost – konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny*“. Tím bylo pravomocně rozhodnuto a prokázáno, že přijetím nařízení 91/2009 jednala EU v rozporu s čl. 2.4, čl. 2.4.2, čl. 4.1, čl. 3.1, čl. 6.1.2, čl. 6.4, čl. 6.2, čl. 6.5 a s čl. 6.5.1 antidumpingové dohody. Po zveřejnění této zprávy Evropská komise uznala pochybení a porušení mezinárodních dohod a sporná nařízení zrušila prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278. Zrušení antidumpingového cla nabylo účinku prvním dnem po vyhlášení, konkrétně 27. února 2016. Podle dosavadní praxe nezakládá sice zrušení antidumpingového nařízení nárok na vrácení cla dříve vybraného, zároveň se však z pochopitelných důvodů nepředpokládá, že by celní orgány pokračovaly ve vybírání či dokonce doměřování cla dosud nevyměřeného, jelikož by tak již činily s vědomím, že porušují „vyšší“ právní předpis. Takový postup by byl proti smyslu prováděcího nařízení Komise (EU) 2016/278, v němž se mimo jiné uvádí, že antidumpingové clo se zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje. Pokud by EU nároky na zaplacení antidumpingového cla vzniklé před účinností nařízení Komise (EU) 2016/278 považovala za oprávněné, tak by tímto nařízením zároveň nerozhodla o zastavení řízení.
20. Žalobkyně s ohledem na shora uvedené konstatovala, že tedy skutečnost, že celní úřad doměřil antidumpingové clo navzdory těmto okolnostem a s vědomím, že předpis, podle něhož by mělo být clo stanoveno, byl zrušen, neboť od počátku porušoval mezinárodní dohodu, nelze označit jinak, než jako projev nepatřičné servilnosti vůči úředníkům z OLAF vykazující znaky nesprávného úředního postupu. Žalovaný neměl tento postup akceptovat, jinak své rozhodnutí nutně zatížil nezákonností. Postup podle sporných antidumpingových nařízení zrušených pro rozpory s Dohodou o provádění čl. VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (č. 191/1995 Sb.) je poté podle žalobkyně neslučitelný s mezinárodními závazky a právním řádem České republiky. I v tomto tedy žalobkyně spatřovala nezákonný a nesprávný postup žalovaného, který napadené rozhodnutí vydal, potažmo i nesprávný postup celních orgánů, které vydaly předmětné dodatečné platební výměry.

21. V této souvislosti žalobkyně rovněž odkázala na rozsudek soudního dvora (třetího senátu) ze dne 15. března 2018 ve věci C-256/16, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu, Německo) ze dne 20. dubna 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 9. května 2016, v řízení Deichmann SE proti Hauptzollamt Duisburg.
22. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že veškeré žalobní námitky vychází z námitek uplatněných žalobkyní již v rámci kontroly po propuštění zboží a v odvolacím řízení a jsou doplněny o případné komentáře k některým pasážím textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednotlivé námitky byly žalovaným řádně vypořádány již v rámci napadeného rozhodnutí. Žalovaný setrval na všech svých argumentech a popisu skutkového stavu, tak jak jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a na toto odůvodnění se v celém jeho rozsahu odkázal. K jednotlivým žalobním námitkám poté žalovaný uvedl následující. Podle žalovaného údaj o původu dovezeného zboží nebyl jediným nesprávným údajem, který žalobkyně v předmětném JSD uvedla. V kolonce 31 předmětného JSD žalobkyně popsala dovezené zboží jako „*Výrobky se závity, ze železa nebo oceli, vruty, pozinkované ocelové pro montáž okenních rámu do zdi (turbošroub)*“ a v kolonce 33 předmětného JSD jej zařadila do podpoložky Kombinované nomenklatury 7318 19 00 jako „*Šrouby a vruty, svorníky (maticové šrouby), matice, vrtule (do pražců), háky se závitem, nýty, závlačky, příčné klíny, podložky (včetně pružných podložek) a podobné výrobky, ze železa nebo oceli: - Výrobky se závity: - - Ostatní*“. Z kontroly po propuštění zboží, s jejímiž výsledky byla žalobkyně řádným způsobem seznámena, vyplynulo, že dovezené zboží je šroub se závitem s tloušťkou dřívku 7,5 mm, s hlavou s hvězdicovým otvorem pro zašroubování pomocí nástavce TORX. Dovezené zboží je vyrobeno z povrchově kalené a galvanicky pozinkované oceli, není však jako celek vyrobeno z nerezové oceli. Kombinovaná nomenklatura v Části první (Úvodní ustanovení) Hlavě I. (Všeobecná pravidla) obsahuje Všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury (dále jen „VPVKN“). Tato pravidla jsou podle žalovaného pro zařazování dováženého zboží do KN závazná. Žalovaný v této souvislosti především poukázal na pravidlo č. 1 a č. 6 VPVKN, tj. pravidla pro zařazování zboží do příslušných čísel celního sazebníku a pravidla pro jeho zařazení do položek a podpoložek celního sazebníku, po zařazení do příslušného čísla. Žalovaný nesporeoval sazební zařazení dovezeného zboží dle celního sazebníku do čísla 7318 „*Šrouby a vruty, svorníky (maticové šrouby), matice, vrtule (do pražců), háky se závitem, nýty, závlačky, příčné klíny, podložky (včetně pružných podložek) a podobné výrobky, ze železa nebo oceli*“. Se sazebním zařazením dovezeného zboží na úrovni položek a podpoložek Kombinované nomenklatury, tak jak ji uvedla v předmětném JSD žalobkyně, se však již neztotožnil, neboť v rámci čísla 7318 se celní sazebník na úrovni jedné pomlčky rozděluje na výrobky se závity a výrobky bez závitů (podložky, nýty, příčné klíny a závlačky atd.). Dovezené zboží je výrobkem se závitem. Výrobky se závity se na úrovni dvou pomlček dále dělí na vrtule (do pražců), ostatní vruty do dřeva, háky se závitem a šrouby s okem, závitorezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky (maticové šrouby), též s jejich maticemi nebo podložkami (kam dovezené zboží zařadily celní orgány), matice a ostatní (tzn. ostatní výrobky se závity, jiné než dříve uvedené, tzn. jiné než různé druhy šroubů a matice; do této položky zařadil dovezené zboží žalobce). Z logiky sazebního zařazování je evidentní, že původně deklarované sazební zařazení dovezeného zboží nebylo správné. Pokud se v rámci čísla 7318 položka obsahující výrobky se závitem člení na úrovni dvou pomlček na celou řadu položek dle různých typů šroubů, a dovezené zboží nepochybně šroubem je, mělo být zařazeno do jedné z těchto položek (dle svých vlastností) a nikoliv do položky sběrné, kam patří ostatní, samostatně nejmenované výrobky. Dovezené zboží bylo třeba zařadit na úrovni dvou pomlček do položky „*ostatní šrouby a svorníky (maticové*

šrouby), též s jejich maticemi nebo podložkami“. Na úrovni tří pomlček se dovezené zboží zařadí do položky „ostatní“, neboť tloušťka dráku přesahuje 6 mm, na úrovni čtyř pomlček se dovezené zboží zařadí do položky „ostatní“, neboť neslouží pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí, na úrovni pěti pomlček se zařadí do položky „šroubů s hlavou“ a na úrovni šesti pomlček se dovezené zboží zařadí do podpoložky „ostatní“, neboť nemá hlavu se zářezem a příčným vybráním, nemá hlavu se šestihranným otvorem, ani nemá šestihrannou hlavu. Správné sazební zařazení dovezeného zboží bylo tedy do podpoložky Kombinované nomenklatury 7318 15 90. Nesprávné sazební zařazení dovezeného zboží žalobkyně nikdy nezpochybnila, žádné námitky proti jeho změně nevznášela a nečiní to ani nyní, v podané žalobě. Veškerá argumentace žalobkyně se věnuje pouze otázkám původu dovezeného zboží a snaží se navodit dojem naprosté bezúhonnosti. Otázku nesprávného sazebního zařazení žalobkyně naopak zcela opomíjí, jako by pro projednávaný případ neměla význam. Právě zařazení dovezeného zboží do nesprávné podpoložky Kombinované nomenklatury, která vůbec nepodléhala antidumpingovému clu bez ohledu na původ zboží, však bylo jedním z faktorů, které zásadním způsobem ovlivnily možnost celních orgánů zjistit správnou výši celního dluhu. Nesprávným sazebním zařazením totiž byly zastřeny skutečné a pravdivé informace o druhu dovezeného zboží a tím i o možnosti jeho zatížení obchodněpolitickým opatřením EU v podobě antidumpingového cla v závislosti na jeho původu. Nesprávný údaj o sazebním zařazení přitom nevycházel z žádných podvodných podkladů tchajwanského vývozce a do předmětného JSD jej uvedla žalobkyně, resp. její celní zástupce, a za jehož správnost odpovídá.

24. Žalovaný dále považoval za nutné opět, tak jak učinil v napadeném rozhodnutí, upozornit na to, že ačkoliv žalobkyně neustále odkazuje na údajný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, tento se žalovanému opakovaně nepodařilo dohledat a žalobkyně zdroj, ze kterého text předmětného rozsudku citovala, neuvedla. Pakliže takový rozsudek existuje a je v něm uvedeno to, co tvrdí žalobkyně, je třeba vzít v úvahu, že se předmětný rozsudek zabýval situací vzniklou ještě před vstupem ČR do EU (celní dluh vzniklý v roce 1996, platební výměry z roku 2003), tedy situací z hlediska právní úpravy diametrálně odlišnou. Žalovaný také upozorňoval, že žalobkyně již v odvolání rovněž poukazovala na blíže neurčené rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení k dané problematice a tvrdila, stejně jako nyní v žalobě, že předběžná otázka protiprávnosti jednání jako podmínky k prolomení prekluze již byla rozhodnuta orgánem veřejné moci a celní orgány by to měly zohlednit. Ve svém vyjádření ze dne 18. 7. 2018 žalobkyně tuto písemnost doplnila. Označovala ji jako „stanovisko orgánů činných v trestním řízení ve věci trestnosti při dovozu spojovacího materiálu ve vztahu ke zrušení dotčeného nařízení komise“. Žalobkyní zaslaná písemnost se netýkala přímo projednávaného případu, nejedná se o rozhodnutí o předběžné otázce ve vztahu k projednávanému případu, a je proto ve vztahu k němu vyloučena jakákoliv vázanost žalovaného tímto dokumentem. Podle názoru žalovaného je žalobkyní předložené usnesení policejního orgánu založeno na celé řadě zásadně chybných úvah a argumentů. Antidumpingové nařízení, jako právní předpis, na jehož základě bylo doměřováno antidumpingové clo, nebylo nikdy zrušeno, nikdy nebylo nikým prohlášeno za neplatné a nikdy neztratilo svou legitimitu. Právě naopak. Zrušeno bylo pouze antidumpingové clo, jako obchodněpolitické opatření EU, a to pro futuro, nikoliv zpětně. Trestnost či společenská nebezpečnost jednání osoby, která v rozporu s antidumpingovým nařízením antidumpingové clo při dovozu neodvedla, tedy nemohla nikdy zaniknout způsobem popsaným v žalobkyní předložené písemnosti. Předmětný policejní orgán navíc rozhodně není tím, kdo by byl příslušný posuzovat, zda je nějaký komunitární právní předpis platný či neplatný, či zda vůbec měl či dokonce neměl vzniknout. Žalovaný měl za to, že argumentace policejního orgánu v žalobkyní předloženém usnesení je zcela chybná. I proto jej ve vztahu k projednávanému případu nelze považovat za rozhodnutí o předběžné otázce, kterým by měl být žalovaný vázán.
25. Žalovaný se dále ztotožnil s argumentací žalobkyně týkající právní úpravy stanovící lhůtu pro vyměření cla, tj. s tím, že se jedná o otázku hmotného práva. S argumentací žalobkyně ohledně použitelnosti právní úpravy v podstatě žalovaný souhlasil, ovšem s jednou výhradou. Ustanovení

čl. 40 odst. 6 Listiny se týká posuzování trestnosti činu a ukládání trestu. Judikatura NSS, na kterou se žalobkyně odkazuje, konkrétně např. rozsudek č. j. 4 Afs 210/2014 – 70 a jemu předcházející usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 Afs 210/2014- 57 ze dne 24. 11. 2015, se týkají penále předepisovaného podle ustanovení § 251 daňového řádu. NSS v nich označil penále za specifický typ sankce ukládané za platební delikt a vyvodil ve vztahu k němu aplikovatelnost čl. 40 odst. 6 Listiny. Obecně však v daňovém či celním řízení v žádném případě nelze ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny aplikovat a použít novou hmotněprávní úpravu, pokud je pro daňový subjekt příznivější, při vyměřování cel a daní či při posuzování běhu promlčecích a prekluzivních lhůt. GŘC, jako žalovaný, na výše uvedených argumentech trvá.

26. Co se týče námitek žalobkyně zaměřených proti postupu žalovaného při posouzení otázky prekluze práva předmětné antidumpingové clo doměřit a proti aplikaci prodloužené – desetileté – prekluzivní lhůty pro sdělení cla žalobkyni, tyto již byly vypořádány žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které se žalovaný plně odkázal. Podmínkou pro aplikaci desetileté prodloužené prekluzivní lhůty je, aby došlo k jednání (ne nutně přímo ze strany dlužníka), jehož následkem byl jednak vznik celního dluhu s nemožností určit jeho přesnou výši. Toto jednání musí dosáhnout určité intenzity – musí být protiprávní ve smyslu vnitrostátního trestního práva dotčeného členského státu EU a způsobilé vyvolat zahájení trestního řízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu Soudního dvora EU na rozsudek ze dne 16. 7. 2009 ve spojené věci C-124/08 a C-125/08, Gilbert Snauwaert a další v. Belgische Staat, rozsudek ze dne 27. 11. 1991, ve věci Meico-Fell, C- 273/90 či rozsudek ze dne 18.12. 2007 ve věci ZF Zefeser, C- 62/06. Podmínkou aplikace prodloužené lhůty ke sdělení cla dlužníkovi je, aby celní dluh vznikl v důsledku jednání, které může být považováno za protiprávní podle českého trestního práva. Není třeba proto dokazovat, zda škodlivý následek předmětného jednání nastal v ČR, ani zda bylo předmětné jednání trestné podle indického či tchajwanského trestního práva. Není ani nezbytné, aby se protiprávního jednání dopustila přímo žalobkyně. Účelem a smyslem daňového řízení nemůže být prokázání, že došlo k naplnění veškerých znaků trestného činu a obecně znaků trestnosti v souladu s principy trestního práva, na které se odkazuje žalobkyně. Celní orgány nemají rozhodovat o tom, zda byl skutečně spáchán trestný čin. To přísluší pouze soudu. Celní orgány k tomu nejsou příslušné a ani nedisponují potřebnými procesními oprávněními. Jediným cílem řízení vedeného celními orgány je napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši. Z aktuálních rozsudků českých soudů lze pro příklad uvést rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 45 Af 26/2016- 60, který dle žalovaného na danou věc dopadá.
27. K námitce údajného porušení zásady legitimního očekávání a naplnění podmínek pro nezaúčtování předmětného antidumpingového cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, žalovaný konstatoval, že aby celní orgány byly oprávněny upustit od dodatečného zaúčtování cla na základě aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, je nutné vždy přezkoumat naplnění tří podmínek, které musejí být splněny kumulativně. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany celních orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily celní orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, má osoba povinná zaplatit clo právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno. Žalovaný k tomu odkázal judikaturu Soudního dvora EU, zejména o rozsudky ze dne 9. 3. 2006 ve věci Beemsterboer Coldstore Services BV sp. zn. C-293/04, ze dne 8. 11. 2012 ve věci Lagura Vermögensverwaltung sp. zn. C-438/11 a ze dne 15. 12. 2011 ve věci Afasia Knits Deutschland GmbH sp. zn. C-409/10 a na rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1 Afs 117/2013 – 39.
28. V projednávaném případě došlo podle zpráv OLAF k jednání, v jehož konečném důsledku nebylo vybráno antidumpingové clo, jež mělo být vybráno podle platných právních předpisů,

a tohoto jednání se dopustil dodavatel žalobkyně v Tchaj-wanu. Zboží nadto doprovázel při dovozu do EU doklad o původu Certificate of origin, vystavený příslušným tchaj-wanským orgánem. Žalobkyně, respektive její celní zástupce, však byl tím, kdo vyplňoval údaje do jednotlivých kolonek předmětného JSD a tím, kdo ve smyslu čl. 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, za správnost uvedených údajů odpovídal. Jestliže k uvedení nesprávných údajů došlo z důvodu poskytnutí těchto nesprávných údajů ze strany dodavatele, nejedná se o chybu celních orgánů a EU nemůže nést negativní důsledky takového nesprávného, respektive podvodného, jednání. Nehledě na to, že nesprávné údaje o sazebním zařazení dovezeného zboží se nezakládaly na žádném podvodném jednání tchajwanského vývozce. Žalobkyně, resp. její celní zástupce, příslušnou (chybnou) podpoložku Kombinované nomenklatury do předmětného JSD uvedl sám. Pokud v projednávaném případě došlo k tomu, že se vývozce na Tchaj-wanu podílel na dovozech spojovacího materiálu z Číny, překládce těchto zásilek a jejich následných vývozech do členských zemí EU, aniž by docházelo k jakémukoliv jejich zpracování, a takto vyvážené spojovací materiály opatroval potvrzeními o nepreferenčním tchajwanském původu, jedná se nepochybně o podvodné jednání tohoto vývozce s cílem obejít antidumpingová opatření při dovozu čínského zboží do EU. Závěry uvedené ve zprávě z mise OLAF na Tchaj-wanu považuje žalovaný za jednoznačné, přesvědčivé a dostatečně prokazující, že nesprávné potvrzení o nepreferenčním původu předmětného zboží bylo příslušnými tchajwanskými orgány vydáno na základě nesprávného popisu skutečností podaného společností WORLD RIVER INT'L CO., LTD., na jejíž jméno je předmětný Certificate of origin vystaven. Ze zprávy OLAF naopak nevyplývá, že by si příslušné tchajwanské orgány vydávající osvědčení o původu předmětného zboží byly vědomy nebo si měly být vědomy, že předmětné zboží nespĺnilo podmínky vyžadované pro získání nepreferenčního původu na Tchaj-wanu (Případné důkazní břemeno v tomto směru nese žalobkyně). S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný dospěl k závěru, že vydání nesprávného (byť pravého) osvědčení o nepreferenčním původu předmětného zboží nelze považovat za chybu způsobenou jednáním celních orgánů. První podmínka pro nezaúčtování cla dle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu podle názoru žalovaného tak není splněna. Podle žalovaného nelze považovat za splněnou ani druhou podmínku pro nezaúčtování cla. Judikatura Soudního dvora EU i NSS se shoduje v tom, že nesprávné či protiprávní jednání nebo chyba vývozce ze třetí země je rizikem osoby povinné zaplatit clo, nemůže být považována za nepředvídatelnou chybu a dovozce (v tomto případě žalobkyně) musí učinit proti tomuto riziku vhodná opatření. Z protokolu č. j. 44473-8/2017-540000-51 ze dne 19. 9. 2017 ovšem vyplývá, že žalobkyně nepostupovala při zajišťování plnění svých povinností souvisejících s dovozem předmětného zboží, zejména povinnosti uvádět v celním prohlášení úplné a pravdivé údaje, dostatečně pečlivě. Co se týče třetí z podmínek pro aplikaci ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, aby osoba povinná zaplatit clo dodržela všechna ustanovení platných právních předpisů týkajících se celního prohlášení, je třeba podle žalovaného říci, že vady předmětného JSD sice nebyly hlavním důvodem doměření antidumpingového cla, ale vzhledem k uvedení zcela zjevně nesprávného údaje o sazebním zařazení v předmětném JSD je i naplnění této podmínky přinejlepším pochybné. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný trval na tom, že se v projednávaném případě nejednalo o chybu způsobenou celními orgány a podmínky požadované čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, které musí být splněny kumulativně, v projednávaném případě naplněny nejsou.

29. K námitkám žalobkyně poukazujícím na skutečnost, že dne 28. 2. 2016 nabylo účinnosti nařízení o zrušení antidumpingu, a na údajnou nezákonnost dodatečného vyměření antidumpingového cla způsobenou neplatností antidumpingového nařízení a nemožností pokračovat v doměřovacím řízení, žalovaný uvedl, že nařízením o zrušení antidumpingu nebylo zrušeno antidumpingové nařízení (Nařízení (ES) č. 91/2009). Nařízením o zrušení antidumpingu bylo zrušeno konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Tzn., že bylo zrušeno

antidumpingové clo jako obchodněpolitické opatření uplatněné v rámci společné celní politiky EU, a to pro futuro, nikoliv zpětně. Pokud nařízení o zrušení antidumpingu v čl. 1 uvádí, že „řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje“, rozumí se tím řízení antidumpingové, resp. řízení vedené Komisí, na jehož základě bylo antidumpingové clo antidumpingovým nařízením uloženo. Antidumpingové řízení totiž nekončí uložením antidumpingového cla, ale stále pokračuje. Na podporu výše uvedeného názoru, že u zastavení řízení nejde o jiné, než o antidumpingové řízení, žalovaný odkazoval např. na část B odst. 10 úvodního odůvodnění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 898/2014 o zrušení konečného antidumpingového cla na dovoz práškového aktivního uhlí pocházejícího z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení rady (ES) č. 1225/2009. Otázkou platnosti antidumpingového nařízení se v řízení o předběžné otázce zabýval Soudní dvůr EU, který vydal dne 18. 10. 2018 rozsudek ve věci C-207/17, Rotho Blaas Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli. Soudní dvůr EU dospěl k závěru, mimo jiné, že přijetí zprávy Odvolacím orgánem WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení předmětného cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI. GATT je z hlediska platnosti antidumpingového nařízení irelevantní. Soudní dvůr EU rovněž uvedl, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod jeho neplatnosti. V návaznosti na uvedený rozsudek Soudního dvora EU vydal Nejvyšší správní soud rozsudek ze dne 7. 12. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Afs 25/2017-47 a ze dne 28. 11. 2018, č. j. 6 Afs 53/2018 – 38 a řadu dalších, kterými v obdobných případech dodatečného vyměření antidumpingového cla odmítl námitky neplatnosti antidumpingového nařízení jako nedůvodné. V podrobnostech si žalovaný dovolil odkázat se na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na výše uvedené rozsudky.

30. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Posouzení věci soudem

31. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobkyně soudu nesdělila ve lhůtě jí k tomu stanovené, že s takovýmto postupem nesouhlasí, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
32. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

33. Žaloba není důvodná.
34. Ze spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že celní úřad zahájil u žalobkyně dne 8. 9. 2017 kontrolu po propuštění zboží, jejímž předmětem bylo ověření správnosti a úplnosti informací uvedených v celních dokladech žalobkyně (JSD). Během kontroly byl prověřován mj. i údaj o zemi původu a odeslání dovezeného zboží. Dle dokladů předložených žalobkyní v celním řízení se jednalo o zboží s původem v Tchaj-wanu. Ze zprávy a z podkladů získaných v průběhu vyšetřovací mise OLAF na Tchaj-wanu však bylo celním orgánem zjištěno, že dovezené zboží nebylo původem z Tchaj-wanu, ale z Čínské lidové republiky, přičemž dovezené zboží mělo čínský původ a na Tchaj-wanu prošlo pouze překládkou. Celní úřad dospěl k závěru, že zboží podléhá na základě antidumpingového nařízení vedle dovozního cla také antidumpingovému clu a že existují okolnosti svědčící o tom, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, a že je tedy dán důvod k prodloužení lhůty pro sdělení celního dluhu dlužníkovi na 10 let od vzniku celního dluhu.

35. Žalobkyně žalobou brojila proti napadenému rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení a porušení zásady legitimního očekávání.
36. První žalobní námitka spočívala v tom, že napadeným rozhodnutím byl v rozporu s rozhodnutím v obdobné věci žalobkyni doměřen celní dluh, aniž by celní orgán prokázal splnění zákonné podmínky pro prolomení prekluzivní lhůty.
37. Na místě je rekapitulovat právní úpravu, která se může daného případu týkat.
38. Trestní zákoník č. 40/2009 Sb. stanoví v § 2 odst. 1, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta nebo zákazem činnosti. Trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty.
39. Celní zákon č. 13/1993 Sb. stanovil v § 265, že vznikl-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu.
40. Celní zákon č. 242/2016 Sb. v § 3 odst. 1 stanoví, že při výkonu působnosti podle tohoto zákona se postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie nebo tento zákon jinak.
41. § 99 odst. 2 daňového řádu stanoví, že správce daně si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.
42. Čl. 40 odst. 6 LZPS stanoví, že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
43. Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „původní kodex“) v článku 221 odst. 3 a 4 stanovil, že sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu, avšak vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty. Čl. 220 odst. 2 písm. b) kodexu stanovil, že s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.
44. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „nový kodex“) v článku 85 odst. 1 stanoví, že částka dovozního nebo vývozního cla se stanoví na základě pravidel pro výpočet cla, která se na dané zboží vztahovala v okamžiku, kdy celní dluh u tohoto zboží vznikl. Článek 103 odst. 1 a 2 stanoví, že celní dluh nelze dlužníkovi oznámit po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Pokud celní dluh vznikl v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, prodlouží se tříletá lhůta uvedená v odstavci 1 na

nejméně pět a nejvýše deset let v souladu s vnitrostátním právem. Článek 286 odst. 2 ve spojení s článkem 288 odst. 2 stanoví, že nařízení (EHS) č. 2913/92 se zrušuje ode dne 1. června 2016.

45. Vzhledem k rozsáhlé žalobní argumentaci se soud zabýval nejprve tím, jaká právní úprava je pro posouzení prekluze celního dluhu žalobkyně rozhodná a dospěl k závěru, že relevantní je hmotněprávní úprava celního dluhu ke dni jeho vzniku. Soud při tomto závěru vyšel jak z judikatury Nejvyššího správního soudu, tak i Soudního dvora EU. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 15, publikovaného pod č. 1837/2009 Sb. NSS, vyplývá následující: „*Nejvyšší správní soud pro pořádek předesílá, že ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu, zatímco řízení před celními orgány se zásadně řídí platnými a účinnými procesními předpisy. (...) Otázka vzniku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného (k tomu srov. obdobně rozsudek ESD ze dne 23. 2. 2006, Molenbergatie NV, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, body 39 až 41, k hmotněprávní povaze prekluze práva vyměřit daň srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, č. 9 Afs 86/2007 - 161, publ. pod č. 1542/2008 Sb. NSS). Na otázku prekluze (stejně jako na otázku promlčení) je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu.“ Z rozsudků Soudního dvora EU ze dne 1. 7. 2004 ve spojených věcech Tsapalos a Diamantakis sp. zn. C-361/02 a C-362/02, bod 19, a ze dne 4. 3. 2010 ve věci Pilar Angé Serrano a další sp. zn. C-496/08, bod 84, vyplývá pro řešený případ jen to, že procesní pravidla použijí na všechny spory probíhající v době, kdy vstupují v platnost, na rozdíl od hmotněprávních pravidel, která jsou zpravidla vykládána tak, že se nedotýkají situací existujících před jejich vstupem v platnost. Lze tedy shrnout, že pro posouzení prekluze celního dluhu je rozhodná výše popsaná úprava celního zákona č. 13/1993 Sb. a původní kodex. To samozřejmě nic nemění na tom, že celní proces žalovaného a prvostupňového celního orgánu se řídil procesními předpisy účinnými v době vedení řízení.*
46. Z výše uvedeného vyplývá, že podmínkou pro prolomení prekluzivní lhůty u žalobkyně je zjištění, že její celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, resp. mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení.
47. Pokud jde o otázku, jaký orgán a za jakých podmínek má hodnotit splnění podmínku trestnosti jednání, k této otázce existuje rozsáhlá judikatura Soudního dvora EU.
48. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. listopadu 1991 ve věci Meico-Fell sp. zn. C-273/90, bod 9, pro řešenou věc vyplývá, že výraz „trestný čin“ použitý v čl. 221 odst. 3 celního kodexu se vztahuje na jednání, která podle právního řádu členského státu, jehož příslušné orgány požadují vybrání dovozního cla po propuštění zboží, mohou být považována za protiprávní jednání ve smyslu vnitrostátního trestního práva.
49. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 16. července 2009 ve spojených věcech Snauwaert a další a Deschaumes sp. zn. C-124/08 a C-125/08, body 25, 26, 30, 31 a 32, vyplývají pro řešený případ tyto závěry: Právní kvalifikace jednání jako „trestný čin“ provedená celními orgány nepředstavuje určení, že k protiprávnímu jednání podle trestního práva skutečně došlo. Uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy, jehož jediným cílem je umožnit uvedeným orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši. Částka cla může být sdělena dlužníkovi po uplynutí lhůty tří let, pokud následkem trestného činu nemohly celní orgány původně určit přesnou částku cla dlužného ze zákona, a to i tehdy, není-li uvedený dlužník pachatelem tohoto činu. Sdělení dlužného cla se neomezuje pouze na dlužníka, který je pachatelem trestného činu. Čl. 221 odst. 3 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že celní orgány mohou dlužníkovi platně sdělit částku cla dlužného ze zákona po uplynutí lhůty tří let od okamžiku vzniku celního dluhu, nebylo-li možné přesnou částku cla určit následkem trestného činu, a to i tehdy, není-li uvedený dlužník pachatelem tohoto činu.
50. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 18. prosince 2007 ve věci ZF Zefeser - Importação e

Exportação de Produtos Alimentares Lda sp. zn. C-62/06, bod 22, 25 a 28, vyplývá pro řešenou věc, že orgánem příslušným k provedení právní kvalifikace jednání jako „jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem“, je ten orgán, který z důvodu takového jednání nemohl dlužné clo vybrat, a hodlá tedy přikročit k jeho výběru dodatečně, po propuštění zboží, tj. celní orgán. Nevyžaduje se tedy, aby bylo trestní stíhání před soudem orgány členského státu činnými v trestním řízení skutečně zahájeno, ani aby toto stíhání skončilo odsouzením původců dotčeného jednání, ani a fortiori, aby takové trestní stíhání nebylo promlčeno. Právní kvalifikace jednání jako „jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem“, celními orgány není zjištěním, že k porušení trestního práva skutečně došlo - uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy, jehož jediným cílem je umožnit uvedeným orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši.

51. Z výše popsané judikatury Soudního dvora EU vyplývá naprosto jednoznačný závěr, že:
- a) orgánem příslušným k provedení právní kvalifikace jednání jako jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem, je celní orgán
 - b) nevyžaduje se, aby bylo trestní stíhání před soudem orgány členského státu činnými v trestním řízení skutečně zahájeno, ani aby toto stíhání skončilo odsouzením původců dotčeného jednání, ani aby takové trestní stíhání nebylo promlčeno
 - c) právní kvalifikace trestného jednání provedená celními orgány nepředstavuje určení, že k protiprávnímu jednání podle trestního práva skutečně došlo
 - d) částka cla může být sdělena dlužníkovi po uplynutí lhůty tří let, pokud následkem trestného činu nemohly celní orgány původně určit přesnou částku cla dlužného ze zákona, a to i tehdy, není-li uvedený dlužník pachatelem tohoto činu.
52. Žalobkyně tvrdila, že skutečný původ zboží jí byl zastřen vývozce v úmyslu podvést žalobkyni. Žalobkyně důsledně odděluje jednání vývozce a jednání své jako příjemce, kdy podvodné jednání vývozce nezahrnuje zkrácení antidumpingového cla a jednání příjemce se omezuje na případně nesprávné celní prohlášení. Touto právní argumentací dospívá žalobkyně k tomu, že ona jako příjemce zboží, u něhož chyběla subjektivní stránka skutkové podstaty (zavinění ve formě úmyslu) se žádného trestného jednání dopustit nemohla. Tato žalobní námitka je však nedůvodná, protože, jak je výše s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU uvedeno, pro prolomení prekluzivní lhůty je právně bezvýznamné, zda pachatelem trestného činu, jenž vedl k celnímu dluhu, byl celní dlužník nebo osoba od něj odlišná. Argumentace žalobkyně, že k prolomení prekluze dojde jen v případě, že celní dluh vznikl v důsledku trestného jednání celního dlužníka, je tedy právně nesprávná.
53. Pokud žalobkyně namítla, že si celní orgán nemohly samostatně učinit úsudek o trestnosti jednání, které vedlo k celnímu dluhu, pak i tato námitka je s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU nedůvodná, protože orgánem příslušným k provedení právní kvalifikace jednání jako jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem, je celní orgán. Tentýž závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 Af 26/2016- 60, ze dne 28. 2. 2019, kde tento soud uvedl, že „ (...) pro účely prolomení základní tříleté prekluzivní lhůty podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu a následnou aplikaci § 265 starého celního zákona je dostačující pouhé podezření, že žalobkyně takový čin spáchat mohla. Správní orgány v celním řízení ostatně ani nemohou rozhodovat o vině (resp. trestu) za trestné činy; to mohou podle článku 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod činit pouze soudy (§ 99 d. ř.). Proto otázku, zda žalobkyně uvedený trestný čin spáchala či nikoli, žalovaný nemůže autoritativně zodpovědět v napadeném rozhodnutí. Úvahy žalovaného směřující k tomu, zda v dané věci lze spatřovat důvodné podezření, že žalobkyně trestný čin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby, a to alespoň ve formě nepřímého úmyslu (tedy že žalobkyně věděla, že může krást clo, a byla s tím srozuměna) spáchat mohla či nikoli, které žalobkyně označuje za „nepřípustné dedukce“, jsou proto zcela na místě. Soud tyto úvahy ve stručnosti shrnul v předcházejícím odstavci a uzavírá, že uvedené skutečnosti důvodné podezření skutečně zakládají. Žalobkyně

obchodovala s rizikovým artiklem, u něhož často dochází ke účelovému překládání, aby se prodávající i kupující vyhnuli povinnosti platit vysoké antidumpingové clo. Žalobkyně je podnikatelkou, profesionálkou v daném odvětví, a proto od ní lze očekávat znalost obchodního prostředí v odvětví, v němž se pohybuje, a také řádnou obchodní péči.“

54. Žalobkyně dále namítla, že se otázkou, zda byl celní dluh důsledkem trestného jednání, zabývaly orgány činné v trestním řízení, které trestní stíhání nezahájily. Podle žalobkyně ustanovení týkající se prekluze může být celními orgány uplatněno pouze tehdy, je-li pravomocným rozhodnutím soudu rozhodnuto o tom, že určitá osoba je vinna trestným činem, a je-li zároveň prokázáno, že v důsledku tohoto jednání nemohlo být clo vyměřeno. I tato námitka je s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU nedůvodná, protože, jak je výše vyloženo, pro prolomení prekluze se nevyžaduje, aby bylo trestní stíhání před soudem orgány činnými v trestním řízení zahájeno, natož skončilo odsouzením.
55. Žalobkyně dále namítla, že orgány činné v trestním řízení (Krajské ředitelství v Praze, č. j. KRPA-22947-91/TČ-2015-000097) dospěly při prověřování podezření, zda se dovozce v totožné skutkové věci dopustil trestného jednání, k závěru, že *trestnost trestného činu dle § 240 trestního zákoníku zanikla k 28. 2. 2016 a není možné pachatele již nelze trestně stíhat z důvodu zániku trestnosti podle § 2 odst. 1 tr. zákoníku*. I tato žalobní námitka je nedůvodná: Žalobkyně neprokázala, že by skutečně bylo prověřováno podezření dovozce ze spáchání skutkově totožného celního trestního deliktu, neboť jí předložená listina (usnesení ze dne 23. 6. 2016) není autentická (není úplná, bylo do ní evidentně zasahováno, jedná se o prostou kopii). I kdyby opravdu orgány činné v trestním řízení dospěly k závěru a promítly ho do procesního rozhodnutí, že se nelze vzhledem k zrušení antidumpingového cla dopustit trestného jednání v souvislosti s celním dluhem, pro rozhodnutí celních orgánů to, jak je výše vyloženo, nemělo žádný význam.
56. Soud považuje za vhodné vypořádat se i s argumentací žalobkyně rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 235/2003 ze dne 24. 2. 2005 (dostupný v databázi ASPI pod ev. č. JUD236495CZ): Z tohoto rozsudku vyplývá, že šlo o celní dluh vzniklý v roce 1996 a případ celního řízení prováděného podle celního zákona č. 13/1993 Sb. ve znění účinném do 30. 4. 2004, jehož tehdejší součástí bylo ust. § 268 odst. 4 celního zákona, podle něhož lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence neplatily v případě, kdy příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu. Je pravdou, že tento rozsudek v odůvodnění uvádí, že „*Bude-li žalovaný v dalším řízení uvažovat o aplikaci ustanovení § 268 odst. 4 CelZ, podle něhož lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence uvedené v odstavcích 2 a 3 neplatí v případě, kdy příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu, pak neopomene též vzít v úvahu ustanovení § 28 odst. 2 SpDP [za použití § 320 odst. 1 písm. c) CelZ], podle něhož správce daně si nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek nebo o osobním stavu občana. Úsudek o tom, zda jednání určité osoby má znaky trestného činu, je ve své podstatě úsudkem o tom, zda určitá osoba svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty trestného činu uvedeného v trestním zákoně, a tedy - důsledně vzato - úsudkem o tom, zda určitá osoba spáchala trestný čin. Takovou otázku je však oprávněn posoudit pouze soud v rámci rozhodování o vině a trestu za trestné činy, k němuž je vylučně povolán ústavními předpisy (srov. čl. 90 Úst a čl. 40 odst. 1 LPS). Ustanovení § 268 odst. 4 CelZ proto může být celními orgány uplatněno pouze tehdy, je-li pravomocným rozhodnutím soudu rozhodnuto o tom, že určitá osoba je vinna trestným činem, a je-li zároveň prokázáno, že v důsledku tohoto jednání nemohla být příslušná částka cla vyměřena a zapsána do evidence. Nebylo-li rozhodnutí soudu o vině za trestný čin vydáno a má-li celní orgán za to, že jednání, v důsledku něhož nemohla být příslušná částka vyměřena a zapsána do evidence, má znaky trestného činu, vyčká pravomocného skončení trestního řízení, bylo-li již zahájeno, popř. dá k jeho zahájení podnět (§ 8 odst. 1 věta druhá, § 158 TrŘ), a rovněž vyčká výsledku tohoto řízení.“ Právní závěry uvedené v rozsudku popsáném v předchozím odstavci však byly překonány následnou judikaturou soudu vyššího stupně: V rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1 Afs 117/2006-64 Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*Podmínkou pro užití uvedené výjimky však je, že šlo o důsledek jednání majícího znaky trestného činu. Celní zákon nezpůsobil formulaci obvyklou ve správním řízení (§ 63 odst. 4 zákona č. 71/1967**

Sb., správní řád, nebo § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem). Není tedy nezbytné pravomocné rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení; nicméně znaky konkrétního trestného činu musí být naplněny a musí být dána souvislost mezi tímto jednáním a následkem spočívajícím v tom, že clo nebylo vyměřeno tomu, komu ze zákona být vyměřeno mělo. Naplnění těchto podmínek je oprávněn posoudit celní orgán.“ (shodně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 Afs 47/2012-62). Dále v rozsudku ze dne 22. února 2013, č. j. 2 Afs 54/2012 – 236, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Podmínkou pro užití uvedené výjimky však je, že šlo o důsledek jednání majícího znaky trestného činu. Celní zákon nevolil formulaci obvyklou ve správním řízení (§ 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem). Není tedy nezbytné pravomocné rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení; nicméně znaky konkrétního trestného činu musí být naplněny a musí být dána souvislost mezi tímto jednáním a následkem spočívajícím v tom, že clo nebylo vyměřeno tomu, komu ze zákona být vyměřeno mělo. Naplnění těchto podmínek je pak oprávněn posoudit celní orgán. V daném případě však skutečnost, že šlo přímo o trestný čin, dokládají shora uvedené odsuzující pravomocné rozsudky, které byly potvrzeny i dovolacím soudem a obstály i v testu ústavnosti.“ Z těchto důvodů nelze ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 235/2003 ze dne 24. 2. 2005 vycházet.

57. Žalobkyně dále namítla, že úvaha celního úřadu o posouzení trestnosti jednání musí být v meritorním rozhodnutí dostatečně podrobně popsána a odůvodněna, aby byla přezkoumatelná, zejména z pohledu, zda použité správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí a nedošlo k libovůli. Námitka směřuje do toho, že se celní úřad nevypořádal s tím, jaké konkrétní zaviněné jednání mělo být trestné, kdo jej spáchal a jaká byla příčinná souvislost mezi takovým činem a vznikem celního dluhu.
58. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že podmínkou pro prolomení prekluze je odůvodněné podezření, že došlo k jednání (ne nutně ze strany dlužníka), jehož následkem byl jednak vznik celního dluhu s nemožností určit jeho přesnou výši (např. z důvodu zakrytí pravdivého skutečného stavu celním orgánům), když jednání musí být způsobilé vyvolat zahájení trestního řízení.
59. Obecně k posouzení trestnosti předmětného jednání žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že za jedno z vodítek považuje sepsání záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství poř. č. 1/2012, sp. zn. 1 SL 713/2011, ze dne 2. 2. 2012, podle něhož je povinen policejní orgán zahájit trestní neprodleně poté, jakmile je dáno odůvodněné podezření, že byl spáchán protiprávní čin, a že tento čin by (pokud by byl následně prokázán) mohl být trestným činem. Odůvodnění podezření je dáno tehdy, pokud zjištěné skutečnosti umožňují závěr, založený na logickém soudu neodporujícím objektivně existujícímu stavu, že by - za předpokladu prokázání rozhodných skutečností - mohly být naplněny znaky některého z trestných činů uvedených ve zvláštní části trestního zákoníku.
60. Konkrétně k této otázce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že je dáno důvodné podezření, že ze strany tchajwanských vývozců a žalobkyně mohlo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, když neuvedení skutečného původu zboží bylo realizováno odesílatelem zboží a jednoznačně z něj profitoval příjemce zboží, a to neuhrazením cla uvaleného na zboží s původem v Čínské lidové republice, případně trestného činu zkrácení cla podle § 240 trestního zákoníku, protože při celním řízení byly předloženy doklady prokazující nesprávný původ zboží s vědomím skutečného čínského původu zboží v době podání celních prohlášení, a tedy s přímým úmyslem zkrátit clo, přičemž k takovému následku s neoprávněným podstatným profitem na straně příjemce zboží také skutečně došlo. Žalovaný dodal, že doklad Certificate of origin byl tchajwanským vývozcem opatřen pro žalobkyni v přímé souvislosti s dovozem zboží do EU a s jeho bezprostředně navazujícím předložením v celním řízení. Jedná se o doklad, jehož jediným účelem je uplatnění v celním řízení za účelem prokazování původu. Zprávou mise OLAF v

Tchaj-wanu bylo prokázáno, že předmětný doklad obsahoval nepravdivé údaje o původu dovezeného zboží a tchajwanský vývozce je tedy opatřil cíleně za účelem zastření skutečné země původu tohoto zboží, aby se vyhnul aplikaci příslušného antidumpingového opatření při dovozu do EU. Tchajwanský vývozce žalobkyni podvedl, a to s vědomím, že při celním řízení bude na základě jím opatřených nepravdivých dokladů kráceno antidumpingové clo. Jednání tchajwanského vývozce bylo bezprostřední příčinou nevyměření správné výše dlužného cla, neboť předmětný doklad Certificate of origin byl tchajwanským vývozcem pro žalobkyni jako příjemce zboží opatřen v přímé souvislosti s dovozem zboží do EU a s jeho bezprostředně navazujícím předložením v celním řízení. U předmětného dovozu tedy zcela nepochybně došlo k nesprávnému stanovení cla na základě jednání, které by podle českých trestních předpisů, pokud by bylo prokázáno, bylo trestné, a podezření na toto jednání je dostatečně doloženo pro to, aby bylo možné zahájit trestní řízení, a bylo proto dostatečné pro aplikaci prodloužené desetileté lhůty pro sdělení cla žalobkyni. Žalovaný dodal, že neprokázáno zůstalo podezření, že předmětný doklad certificate of origin byl žalobkyni předložen v celním řízení s vědomím skutečného čínského původu zboží v době podání celního prohlášení, a tedy s přímým úmyslem vědomě zkrátit clo. Tyto skutečnosti žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil za skutečnosti, které pro účely správní úvahy postačí ke zjištění naplnění podmínek pro prodloužení prekluzivní lhůty. Žalovaný dodal, že jelikož je dáno odůvodněné podezření, že celní dluh vznikl v důsledku protiprávního jednání tchajwanského vývozce, které by mohlo být, v době kdy k němu došlo, důvodem pro zahájení trestního řízení podle českých právních předpisů jako trestný čin podvodu podle ustanovení § 209 odst. 1 trestního zákoníku, lze prekluzivní lhůtu prolomit.

61. Vzhledem k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného o trestnosti jednání, které vedlo k celnímu dluhu, soud zkoumal, zda je úvaha žalovaného obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí a popsaná výše přezkoumatelná. Soud dospěl k závěru, že úvaha žalovaného je přezkoumatelná, srozumitelná, rádě odůvodněná, je z ní patrné, z jakých důvodů k jakým závěrům žalovaný dospěl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětluje, jaký konkrétní subjekt se měl dopustit jakého konkrétního jednání, jak by takové jednání mohlo být trestněprávně kvalifikováno a jaké konkrétní okolnosti podezření ze spáchání trestného činu odůvodňují. Žalobkynina námitka, že se žalovaný nevypořádal s tím, jaké konkrétní zaviněné jednání mělo být trestné, kdo jej spáchal a jaká byla příčinná souvislost mezi takovým činem a vznikem celního dluhu, je nedůvodná, neboť, jak je výše uvedeno, všechny tyto údaje žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl a logicky a srozumitelně vysvětlil, jakou úvahou, která se soudu jeví jako zcela logická, k nim dospěl.
62. Druhou žalobní námitkou bylo, že při dovozním celním řízení jednala žalobkyně v dobré víře, postupovala zcela v souladu s celními předpisy a vycházela z údajů o zemi původu uvedených vývozci v obchodních a dopravních dokladech, tedy dovolávala se s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu dodržení zásady legitimního očekávání.
63. **Žalobkyně se dovolávala** tedy toho, že se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení, s odůvodněním, že žalobkyně vycházela při dovozním celním řízení z údajů o zemi původu v obchodních dokladech, které byly celním úřadem dlouhodobě akceptovány. Celní orgány neměly vyčkávat na závěrečné zprávy OLAFu, ale činit opatření nezbytná pro odvrácení nebo alespoň minimalizaci škody způsobené opakovaným a dlouhodobým zastíráním skutečné země původu vývozci z dotčených zemí. Kompetentní orgány EU a Tchaj-wanu během několika let liknavě přihlížely tomu, jak ve velkém množství případů dochází k nesprávné deklaraci země původu, což v konečném důsledku vedlo k nevybrání cla, aniž by podnikly jakékoli kroky, jimiž by zabránily v pokračování protiprávního jednání vývozců. Místo toho čekaly, až obdrží důkazy do OLAFu, aby následně vybraly clo od oklamáných

dovozců, před nimiž veškerá podezření tajily.

64. Podle čl. 199 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, platí, že aniž je dotčeno případné použití trestněprávních předpisů, má se za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu.
65. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. července 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 20, uvedl, že „(...) k aplikaci citovaného ustanovení je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz věc *Agrover Srl*, bod 30 s citacemi početné starší judikatury ESD). Pouze jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno. K posouzení naplnění těchto podmínek nutno vzít v potaz *kazuistiku Soudního dvora*. (...) Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány (bod 31 cit. rozsudku *Agrover Srl*). Pojem chyby „nelze omezit na pouhé chyby v počtech nebo v psaní, ale zahrnuje jakýkoliv typ vad přijatých rozhodnutí, jako je tomu především v případě nesprávného výkladu nebo nesprávného použití příslušných právních předpisů“ (viz shora cit. rozsudek *Mecanarte*, bod 21). Soudní dvůr zdůraznil, že právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz bod 31 cit. rozsudku *Agrover Srl*, který v textu zdůraznil adjektivum „aktivní“; k tomu srov. již rozsudek v cit. věci *Mecanarte*, body 23-25). Jak nedávno uvedla generální advokátka Verica Trstenjak, tento požadavek v podstatě předpokládá, „že orgány příjmu první rozhodnutí o výši cla, poté změni názor a domnívají se, že výše cla byla špatně posouzena“ (stanovisko generální advokátky Trstenjak ve věci *Agrover Srl* ze dne 7. června 2007, bod 33).“
66. Nejvyšší správní soud se k dané problematice vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 7. května 2014, č. j. 1 Afs 117/2013 – 48, kde v bodech [31] až [32], [34] až [36] uvedl, že „Relevantní judikaturu k čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství shrnul Soudní dvůr např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06 *Agrover*, Sb. rozh. S. I-8783, body 30 – 33. Z ní vyplyvá, že podle citovaného ustanovení příslušné orgány neprovedou dodatečné zaučtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky ze dne 12. 7. 1989 ve věci 161/88 *Binder*, Recueil, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. 5. 1996 ve věci C-153/94 a C-204/94 *Faroe Seafood* a další, Recueil, s. I-2465, bod 83; usnesení ze dne 9. 12. 1999 ve věci C-299/98 P *CPL Imperial 2* a *Unifrigo v. Komise*, Recueil, s. I-8683, bod 22, jakož i ze dne 11. 10. 2001 ve věci C-30/00 *William Hinton & Sons*, Recueil, s. I-7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89 *Mecanarte*, Recueil, s. I-3277, bod 12). Tuto judikaturu plně převzal Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 97, publikovaný pod č. 1701/2008 Sb. NSS a další shora uvedené). (...) Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz obdobně rozsudek *Mecanarte*, body 19 a 23). Celní orgány státu vývozu verifikují, znovu prověřují (a to u legálně jimi vydaných osvědčení) osvědčení na základě dokladů prokazujících původ zboží a v nich uvedeného popisu zboží; je rozhodné, zda nesprávnost osvědčení nebyla způsobena nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že pokud dodatečná kontrola neumožňuje potvrdit původ zboží uvedený v osvědčení, je třeba

dovodit, že zboží je neznámého původu, a že tedy osvědčení a preferenční sazba byly poskytnuty neprávem (viz rozsudek Huygen a další, body 17 a 18; rozsudek ze dne 15. 12. 2011, Afasia, C-409/10, bod 44, či Beemsterboer, bod 34). Běžným důsledkem skutečnosti, že dodatečné ověření neumožňuje potvrdit původ zboží, je dodatečný výběr cla neubrazeného při dovozu. Výjimku z dodatečného výběru cla představuje mimo jiné právě čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (viz Afasia, body 46 a 47). Vydání nesprávného potvrzení totiž není chybou, pokud jsou splněny podmínky třetího pododstavce, tedy pokud je potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nespĺňuje podmínky pro preferenční zacházení. V rozsudku Beemsterboer Soudní dvůr uvedl, že „předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, aby předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR. 1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností“ (bod 46). Nadto Soudní dvůr zdůraznil, že „Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců“ (bod 43) a že „přísluší hospodářským subjektům, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla“ (bod 41). (...) Z uvedené judikatury nesporně plyne, že „chybu“ způsobenou samotným příslušným orgánem státu vývozu při vydání osvědčení, resp. nesprávnost průvodního osvědčení lze spatřovat jen ve skutečnostech vážících se k podkladům pro přiznání preferenčního původu zboží a údajům o zboží. Platí pak, že byl-li popis skutečností podaný vývozcem správný, vydání nesprávného osvědčení je „chybou“. Naopak nesprávné jednání nebo chyba vývozce je rizikem osoby povinné zaplatit clo a nemůže být považována za nepředvídatelnou chybu; dovozce musí učinit vhodná opatření proti riziku jejich nesprávného počínání (viz stanovisko generální advokátky Kokott ze dne 8. 9. 2005 ve věci Beemsterboer, bod 51). Rovněž obrácení důkazního břemene v případě, že vývozcem nespĺnil své povinnosti, je také v souladu se zájmem EU zabránit nesrovnalostem a podvodům při dovozu zboží do preferenčního systému (viz tamtéž).“

67. V rozsudku ze dne 6. prosince 2018, č. j. 7 Afs 52/2018 - 43, Nejvyšší správní soud uvedl, že „(..) ani orgány celní správy, ani krajský soud po stěžovateli nepožadovaly, aby investigativně zjišťoval, odkud zboží ve skutečnosti pochází, vybrž správně poukazovaly na důkazní břemeno stěžovatele. Ten měl prokázat správnost jím tvrzených skutečností (o tom, že spojovací materiál pochází z Tchaj-wanu), resp. vyvrátit pochybnosti o původu zboží založené skutečnostmi plynoucími ze zpráv OLAF. Článek 199 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. 7. 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, jímž se vydává celní kodex Společenství (aplikovatelný na souzený případ), přitom stanoví, že se má za to, že podáním celního prohlášení vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení.
68. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. listopadu 2012 ve věci Lagura Vermögensverwaltung GmbH sp. zn. C-438/11, body 30 a 31, 33, 38 až 40, vyplývá, že „Jak Soudní dvůr opakovaně rozhodl, hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly opatření nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily před riziky opatření k dodatečnému výběru cla (výše uvedený rozsudek Pascoal & Filhos, bod 60; usnesení ze dne 9. prosince 1999, CPL Imperial 2 a Unifrigo v. Komise, C-299/98 P, Recueil, s. I-8683, bod 38, jakož i výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, bod 41). Prevenci proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla může představovat zejména to, že osoba povinná zaplatit clo získá od druhé smluvní strany, při uzavření smlouvy nebo až po něm, veškeré důkazy potvrzující skutečnost, že zboží pochází ze státu, na který se vztahuje systém všeobecných celních preferencí, včetně dokumentů prokazujících tento původ. Je přitom nesporné, že Unie nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců (výše uvedené rozsudky Pascoal & Filhos, bod 59, a Beemsterboer Coldstore Services, bod 43). Z předcházejícího vyplývá, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, důkazní břemeno při prokazování, zda bylo osvědčení o původu zboží založeno na správném popisu skutečností podaném vývozcem, nese osoba povinná zaplatit clo. Je sice pravda, že uložení takového důkazního břemena osobě povinné zaplatit clo může být pro ni zdrojem obtíží, zejména jestliže v dobré víře dovezla zboží ze státu, na

ktej se uplatňují celní preference, a byl-li původ tohoto zboží později z důvodu údajně chybných prohlášení vývozce při dodatečném ověření zpochybněn. Je však třeba připomenout, že hospodářský subjekt, jenž je obezřetný a informovaný o stavu právní úpravy, musí při svém posouzení výhod, které mu může přinést obchod se zbožím, na něž se mohou uplatnit celní preference, zohlednit rizika inherentní trhu, o který se zajímá, a přijmout je tak, že patří mezi běžné obchodní těžkosti (viz rozsudek ze dne 11. prosince 1980, Acampora, 827/79, Recueil, s. 3731, bod 8; výše uvedený rozsudek Pascoal & Filhos, bod 59, jakož i výše uvedené usnesení CPL Imperial 2 a Unifrigio v. Komise, bod 37).

69. Pokud jde o žalobkyní zmíněný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 23. května 1989, ve věci Top Hit Holzvertrieb GmbH, sp. zn. 378/87, pak tento se na daný případ nevztahuje z důvodu odlišného skutkového stavu, který řešil (nepřesný popis dováženého zboží). Pokud žalobkyně argumentovala rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2007 ve věci **Agrover Srl sp. zn. C-173/06**, i v této věci byla řešena problematika skutkově odlišná od případu žalobkyně: posuzováno zde totiž bylo osvobození od cla podle čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu z důvodu, že celní orgány vydaly protichůdné výklady celního kodexu, což nebyl případ žalobkyně. Ve vztahu k žalobkyní zmíněnému rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. 6. 1991 ve věci **Mecanarte C-348/89**, soud odkazuje na předchozí pasáže odůvodnění tohoto rozsudku. Ani rozsudek Soudního dvora EU ze dne 1. dubna 1993, ve věci Sociétés Hewlett Packard France, sp. zn. C-250/91, nelze na případ žalobkyně použít, protože v tam řešeném případě šlo o pasivitu francouzských celních orgánů za situace, kdy obchodní společnost jednala v dobré víře ve správnost závazné informace poskytnuté německými celními orgány partnerské společnosti téže obchodní skupiny v Německu (šlo též o popis dováženého zboží a jeho celní zařazení).
70. K námitkám žalobkyně soud s ohledem na popsanou judikaturu uvádí, že nejsou důvodné. Není pravdou, že žalobkyně postupovala v souladu s celními předpisy, neboť bylo prokázáno, že v celním řízení deklarovala jiný původ dováženého zboží, než jaký původ ve skutečnosti byl. Skutečnost, že žalobkyně přitom vycházela z údajů o zemi původu uvedených vývozci, není právně významná.
71. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že žalobkyně v JCD uvedla nesprávně nejen údaj o původu zboží, ale i sazebního zařazení dovezeného zboží. Zjištěné nesprávné zařazení žalobkyně v průběhu celního řízení nikdy nepopírala. Jednání žalobkyně, jež zařadila dovezené zboží do nesprávné podpoložky kombinované nomenklatury nepodléhající antidumpingovému clu, bylo nepochybně způsobitelné negativně ovlivnit možnost celních orgánů zjistit správně výši cla. Uvedla-li žalobkyně v JCD nepravdivé údaje o druhu dovezeného zboží, ztížila tím možnost celních orgánů posoudit jeho zatížení antidumpingovým clem podle jeho původu.
72. Pokud jde o aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu, podmínky pro jeho užití splněny nebyly. Jak je výše uvedeno, pro naplnění podmínek pro postup podle tohoto ustanovení původního kodexu je nezbytné splnit všechny tři podmínky: clo nebylo vybráno následkem chyby spočívající k aktivním (nikoli pasivním) jednání ze strany celních orgánů, dále tato chyba nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. V daném případě nebyla totiž splněna nejméně první z uvedených podmínek, neboť ze strany celních orgánů nedošlo k žádnému aktivnímu jednání, které by bylo možno označit za jednání chybné (splnění této podmínky ostatně ani žalobkyně netvrdila).
73. **Žalobkyně se dovolávala** toho, že celní orgány byly pasivní, když nečinily opatření nezbytná pro minimalizaci škody způsobené opakovaným a dlouhodobým zastíráním skutečné země původu vývozci z dotčených zemí. Nejenže pasivita celních orgánů nemůže být důvodem pro postup podle čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu, ale v daném případě ani žalobkyně netvrdila (natož prokázala), po jakou konkrétní dobu a v čemž konkrétně spatřuje pasivitu celních orgánů, jinými slovy, jak a proč měly pasivní celní orgány podle žalobkyně

jednat. Naplnění podmínek pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu nelze dost dobře dovodit z tvrzení žalobkyně, že měly celní orgány bránit pokračování protiprávního jednání vývozců. Podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu, jak je výše uvedeno, nemohou spočívat, jak se domnívá žalobkyně, v tom, že se dovozce dovolá pasivity celních orgánů spočívající v nevarování dovozců ze strany celních úřadů, že určité subjekty mohou zastírat zemi původu jimi dodávaného zboží s ohledem na chystané šetření OLAF.

74. Na místě je dodat, že z výše popsáné judikatury Soudního dvora EU je zřejmé, že jednají-li nesprávně dodavatelé dovozců, musí to jít k tíži dovozců, nikoli státu. Jen dovozce totiž může ovlivnit osobu svého dodavatele a musí, slovy Soudního dvora EU, v rámci svých smluvních vztahů přijmout opatření nezbytná pro to, aby se předem zabezpečil proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla. Nesprávné jednání nebo chyba vývozce je rizikem osoby povinné zaplatit clo a nemůže být považována za nepředvídatelnou chybu; dovozce musí učinit vhodná opatření, aby se předem zabezpečil před rizikem opatření k dodatečnému výběru cla. Jakkoli si soud uvědomuje, že se žalobkyně mohla do jisté míry nezaviněně ocitnout v obtížné situaci, měla si žalobkyně, jež by měla být obezřetná a informovaná o právní úpravě, předem posoudit výhody, které jí může přinést obchod s předmětným zbožím a zohlednit rizika trhu, o který se zajímá. I z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 14. 11. 2002 ve věci *Ilumitrónica - Iluminação e Electrónica Lda* sp. zn. C-251/00, bod 38, vyplývá, že u dovozce se předpokládá odborná praxe a pečlivý přístup. Žalobní námitku navíc vyvrací i článek 199 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí původní kodex, podle něhož podáním celního prohlášení vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení.
75. Soud se tedy zcela ztotožnil s argumentací žalovaného, již se s touto námitkou žalobkyně vypořádal v napadeném rozhodnutí: Vývozce na Tchaj-wanu prokazatelně vzhledem ke zprávě OLAF vyvážené zboží opatroval potvrzeními o nepreferenčním tchajwanském původu s cílem obejít antidumpingová opatření při dovozu čínského zboží do EU. Příslušné tchajwanské orgány vydaly na základě tohoto nesprávného popisu skutečností osvědčení o původu předmětného zboží, aniž si měly a mohly být vědomy, že předmětné zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro získání nepreferenčního původu na Tchaj-wanu, když důkazní břemeno o opaku nesla (neúspěšně) žalobkyně. Proto vydání nesprávného osvědčení o nepreferenčním původu zboží nelze považovat za chybu způsobenou jednáním celních orgánů a první podmínka dle čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu nebyla splněna. Nedošlo ke splnění ani druhé podmínky, protože při dostatečné odborné pečlivosti mohla být existence chyby žalobkyní zjištěna, neboť to byla žalobkyně, kdo měl proti tomuto riziku učinit vhodná opatření, což neučinila, protože v celním řízení bylo zjištěno (protokol čj. 44473-8/2017-540000-51, ze dne 19. 9. 2017), že žalobkyně se s dodavatelem zboží zkontaktovala na veletrhu a veškerá jejich komunikace a objednávky zboží probíhaly e-mailem a žádné dlouhodobější kontrakty uzavřeny nebyly, aniž by žalobkyně zjišťovala výrobce zboží. Pečlivost a opatrnost žalobkyně vylučuje její pasivita, kdy pominula, že doklady o původu přijaté od tchajwanského dodavatele byly vystaveny pro jiného vývozce (SUNSTAR INDUSTRY CORP. vedle WORLD RIVER INT´C CO., LTD.).
76. Lze doplnit, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2018, č. j. 4 Afs 127/2017 - 70, vyplývá, že za chybu přičitatelnou aktivnímu jednání celních orgánů podle čl. 220 odst. 2 písm. b) původního kodexu nelze považovat pouhou akceptaci celního prohlášení. Přijetí celních deklarací u dovozců výrobků, které byly následně předmětem kontroly a doměření cla, nepředstavuje takové jednání celních orgánů, které by mohlo založit legitimní očekávání dovozce a bránit doučtování cla. Sazební zařazení zboží provedené celním orgánem na základě zavádějícího popisu v žádosti dovozce takovou chybou celního orgánu není též.
77. Pokud jde o třetí žalobní námitku, že v době celního řízení bylo antidumpingové clo zrušeno, ani ta není podle soudu důvodná.

78. Je pravdou, že antidumpingové clo bylo zrušeno Prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. února 2016, o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zaslaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „prováděcí nařízení“), ke dni 27. 2. 2016 a současně bylo v čl. 1 stanoveno, že řízení týkající se tohoto dovozu zastavuje. V článku 2 je stanoveno, že zrušení antidumpingového cla není základem pro vrácení cla vybraného před jeho zrušením.
79. Žalobkyně namítá, že ze smyslu prováděcího nařízení vyplývá, že celní orgány nesmí pokračovat ve vybírání ani doměřovat clo dosud nevyměřené. Takový postup by byl proti smyslu nařízení Komise (EU) 2016/278, v němž se mimo jiné uvádí, že **antidumpingové clo se zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.**
80. Žalobkyně odkázala na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. března 2018 ve věci Deichmann SE sp. zn. C-256/16. Z tohoto rozhodnutí (body 76) vyplývá obecný závěr (nevztahující se konkrétně k prováděcímu nařízení), že pokračování v řízení je povoleno v případě, kdy dotčená antidumpingová cla pozbyla platnosti a že v řízení bude postupováno podle hmotněprávních pravidel platných v době rozhodné z hlediska skutkových okolností, kterých se týká nařízení, které bylo zrušeno nebo prohlášeno za neplatné.
81. Z rozsudku Krajského soudu v Brně v rozsudku ze dne 24. ledna 2018, č. j. 62 Af 9/2016-51, vyplývá, že „Pozdější zrušení antidumpingového cla (účinné od 28.2.2016) tak nemůže mít vliv na antidumpingová cla po právu uložená podle tehdy platného a účinného nařízení Rady č. 91/2009.“
82. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. listopadu 2018, č. j. 2 Afs 332/2016 - 52 (shodně i ze dne 28. 11. 2018 č. j. 6 Afs 53/2018, ze dne 21. 11. 2018 č. j. 7 Afs 53/2018, ze dne 15. 11. 2018 č. j. 9 Afs 24/2017 a ze dne 21. 11. 2018 č. j. 9 Afs 25/2017) s odkazem na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018 ve věci Rotho Blaas Srl, sp. zn. věc C-207/17, stanovil, že „Z výše citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie je zřejmé, že přijetí zprávy Odvolacím orgánem WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení předmětného cla s antidumpingovou dohodou a tedy i s čl. VI. GATT je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009, resp. daného antidumpingového cla, irelevantní. Stejně tak Soudní dvůr jednoznačně vyjádřil, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod jeho neplatnosti.“
83. Pro posouzení celní povinnosti jsou tudíž rozhodné hmotněprávní předpisy upravující případy vzniku povinnosti zaplatit clo. Z výše uvedeného je zřejmé, že od okamžiku, kdy bylo zrušeno antidumpingové clo, nelze vyměřit clo, jemuž podléhá dovoz uskutečněný v době po zrušení cla. Naopak povinnost uhradit clo v důsledku dovozu před zrušením cla vyměřené před zrušením cla zůstala nedotčena.
84. Soud se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom, že **antidumpingové clo bylo zrušeno pro futuro a nikoliv zpětně.** Je nepřijatelné, aby dva subjekty, které dovezly ve stejném okamžiku stejné zboží, byly povinny uhradit různá cla, což by byl důsledek výkladu prováděcího nařízení ze strany žalobkyně: Ten, kdo by clo již uhradil, by ho nevracel, a ten, kdo ho dosud neuhradil, by nebyl povinen ho hradit. Soud však dodává, že v tomto směru je doporučení OLAF, jímž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentuje, právně bezvýznamné. OLAF není subjektem, který by byl povolán k závaznému výkladu jakéhokoli právního předpisu.
85. Pokud jde o žalobní argumentaci ve vztahu k čl. 40 odst. 6 LZPS (Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.) je na místě uvést, že se toto řešeného případu netýká. Popsané ustanovení Listiny základních práv a svobod je namířeno na tresty. Z judikatury je zřejmé, že nemusí jít jen o sankce za trestné činy a jiné deliktní jednání (přestupky apod.), ale i

o sankce za jiné porušení právní povinnosti (např. daňové penále) – viz rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 16. prosince 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 - 82. Vždy ale musí jít o sankci za protiprávní jednání. V případě daní či cel o takový případ nejde. Povinnost zaplatit daň či clo není vázána na porušení nějaké právní povinnosti, nýbrž na určitý skutkový, právem dovolený, děj. Proto v případě, že subjektu vznikla daňová či celní povinnost, je právně bezvýznamné, zda později byla daň či clo sníženo či zrušeno.

86. Lze tedy shrnout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu a nedopustil se ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav žádného pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

87. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. srpna 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

předseda senátu